

O to modłę się, aby wasza miłość coraz bardziej i bardziej obfitowała w głębszym poznaniu i wszelkim postrzeganiu, i w rozróżnianiu tego, co istotne, abyście byli czysti i bez zarzutu na dzień Chrystusa, napełnieni owocem sprawiedliwości przez Jezusa Chrystusa, dla chwały i wywyższenia Boga. **(Flp 1,9-11)**

08. Refleksje o doskonałości

(1 Kor 13,10)

Lecz gdy nastanie doskonałość, to, co cząstkowe, przeminie. (BW)

Gdy zaś przyjdzie to, co jest doskonałe, zniknie to, co jest tylko częściowe. (BT)

A kiedy nadejdzie pełnia, przeminie to, co cząstkowe. (PE)

Gdy nadejdzie doskonałość, minie to, co jest niepełne. (Wp)

► Nawiazanie do cyklu: Człowiek, niebo, piekło, cz. 02. Czym jest życie wieczne:

CHARAKTERYSTYKA ŻYCIA WIECZNEGO

• Jan mówi, że po zmartwychwstaniu naszych ciał będziemy podobni do Jezusa (1 J 3,2). Oto siedem wyrażen określających pełnię doskonałości, jaką osiągniemy:

- *anegkletos* (1Kor 1,8) – wolność od wszelkich zadłużeń i zobowiązań;
- *amomos*, *spilos* i *rhutis* (Ef 5,25-27) – mówią o uwolnieniu Kościoła od wszelkich zanieczyszczeń i wad w czasie ostatecznym.
- *aproskopos* (Flp 1,10) – uwolnienie od wszystkiego, co powoduje upadek;
- *hagios* (Kol 1,22) – świętość i moralna doskonałość w stopniu satysfakcjonującym Boga;
- *amemptos* (1 Tes 3,13; 5,23) – mówi o czystości i doskonałości w czasie przyjścia Pana Jezusa,
- *eilikrines* (Ap 2,18.19; 19,12-14) – coś, co zostało doświadczone przez ogień i okazało się doskonałe: bez wad i jakiegokolwiek skazy;

Teraz tęsknimy za tym, by w pełni osiągnąć tę doskonałość. Bóg dokona tego w swojej miłości wtedy, gdy już będziemy z Nim w bezpośredniej jedności. Tę jedność możemy teraz zauważyć:

- Pierwsze dni Kościoła – wszyscy wierzący mieli jedno serce i jedną duszę (Dz 4,32).
- Paweł stale zachęca do jedności i modli się o nią. Przypomina on chrześcijanom w Rzymie, że są wieloma członkami, ale stanowią jedno ciało i dlatego powinni być jednomyślni (Rz 12,4.16).
- Piszac do chrześcijan w Koryncie, posługuje się tym samym obrazem ciała mającego różne zalety i dary (1 Kor 12,12-31). • Błaga skłóconych ze sobą Koryntian, aby nie było wśród nich podziału i aby łączyły ich ze sobą te same myśli (1 Kor 1,10). • Powiada im, że gniew i podziały są rzeczami cielesnymi, wskazującymi na świeckość zasad życia i oddalenie od myśli Chrystusowej (1 Kor 3,3). • Ponieważ są uczestnikami jednego chleba, powinni też być jednym ciałem (1 Kor 10,17). • Muszą oni żyć w pokoju i być jednomyślni (2 Kor 13,11).
- W Jezusie znikają wszelkie podziały i dlatego Żydzi i Grecy łączą się w jedno (Ef 2,13-14). Chrześcijanie muszą zachowywać jedność Ducha w pokoju, zawsze pamiętając o tym, że jest jeden Pan, jedna wiara, jeden chrzest, jeden Bóg i Ojciec wszystkich (Ef 4,3-6).
- Filipianie muszą trwać w jednym duchu, jednomyślnie walcząc o wiarę ewangeliczną; dopełnia oni radości Pawła, jeżeli będą wzajemnie się miłować; skłócone ze sobą Ewodia i Syntycha mają być jednomyślne w Panu (Flp 1,27; 2,2; 4,2).

► W ostatnim rozważaniu tego cyklu mówiliśmy o uświęceniu.

Świętość – to zarówno stan jak i atrybut. Święty jest tylko Bóg i On wszystko uświęca.

Natomiast uświęcenie jest procesem uzyskiwania świętości. To usprawiedliwienie przez wiarę sprawia, że chrześcijanin stał się oddzielony dla Boga w Jezusie, a z tego wynika odpowiedzialność za swoje postępowanie. Oddzielenie to powinno być codziennie pielęgnowane tak, aby wierzący przemieniał się coraz bardziej na podobieństwo Chrystusa.

Uświęcenie jest zarówno faktem dokonany jak i procesem. Jest to dzieło dokonane przez Chrystusa raz na zawsze (Hbr 10,14), ale chrześcijanin musi rozwijać się w świętości (Hbr 12,14) poprzez oczyszczanie się z grzesznych skłonności (2 Kor 7,1). Musi zrozumieć, że nie można jednocześnie uczestniczyć w sprawach Pana i sprawach szatana (Mt 6,24; 1 Kor 10,21). Musi wewnętrznie być oddzieleni od świata (2 Kor 6,14-18) dzięki oczyszczaniu się z „wszelkiej nieczystości ciała i ducha, dopełniając uświęcenia w bojaźni Bożej” (2 Kor 7,1 PE).

► Kontynuujemy te myśli mówiąc o całkowitym uświęceniu – czyli o dojściu do stanu doskonałości.

Znaczenie doskonałości. Istnieją dwa rodzaje doskonałości: absolutna i względna. • Doskonałość absolutna jest nieosiągalna i cechuje wyłącznie Boga. • Doskonałość względna stanowi wypełnienie założonego celu i jako taka jest możliwa do osiągnięcia przez człowieka.

W Starym Testamencie „doskonałość” oznacza „prawość i nienaganność” (Rdz 6,9; Hi 1,1). Izrael miał być „doskonały” w unikaniu grzechów okolicznych narodów (Pwt 18,13). Istotą starotestamentowej doskonałości jest szczere pragnienie oraz determinacja pełnienia woli Boga Jahwe. Niezależnie od grzechów plamiących życiorys Dawida, może być on słusznie nazwany „mężem według Bożego serca”, ponieważ nadrzędnym celem jego życia było pełnienie woli Boga.

Słowo „doskonały” i jego pochodne mają wiele zastosowań w Nowym Testamencie, dlatego należy je interpretować zgodnie ze znaczeniem, w jakim są używane. W języku greckim istnieje szereg terminów niosących z sobą ideę doskonałości.

• Kompletność, w znaczeniu zdolności do wykonania określonego celu lub zadania (2 Tm 3,17).

(2 Tm 3,15-17) 15 Od dzieciństwa znasz przecież Pisma święte, które mogą cię nauczyć mądrości wiodącej ku zbawieniu dzięki wierze w Chrystusa Jezusa. 16 Całe Pismo jest natchnione przez Boga i pożyteczne do nauczania, przekonywania, upominania, do wychowywania w sprawiedliwości, 17 aby człowiek Boży był doskonały, przygotowany do czynienia wszelkiego dobra.

• Określony cel osiągany w drodze rozwoju moralnego i intelektualnego (Mt 5,48; 19,21; Kol 1,28; 4,12; Hbr 11,40).

(Mt 5,46-48) 46 Jeśli kochalibyście tylko tych, którzy was kochają, jaką nagrodę mieć będziecie? Przecież celnicy czynią podobnie. 47 Jeśli jesteście życzliwi tylko dla swoich braci, co szczególnego czynicie? Nawet poganie tak postępują. 48 Bądźcie więc doskonali, jak doskonały jest wasz Ojciec w niebie.

• Odpowiednie wyposażenie (2 Kor 13,9; Ef 4,12; Hbr 13,21).

(2 Kor 13,9) Cieszymy się więc, gdy my jesteśmy słabi, wy zaś mocni. O to też się modlimy, o wasze udoskonalenie.

• Ukończenie czegoś lub doprowadzenie do końca (2 Kor 7,1).

(2 Kor 7,1) Jeśli więc mamy, najmiłsi, takie obietnice, oczyśćmy się z wszelkiej nieczystości ciała i ducha, dopełniając uświęcenia w bojaźni Bożej.

Termin „doskonałość” służy do omawiania następujących aspektów życia chrześcijańskiego:

• Doskonałość jako status wierzącego w Chrystusie (Hbr 10,14), czyli rezultat dzieła Chrystusowego wykonanego za nas.

(Hbr 10,14) Przez tę jedną ofiarę przecież uczynił na zawsze doskonałymi tych, którzy dostępują uświęcenia.

- Duchowa dojrzałość i poznanie jako przeciwieństwo dziecięctwa duchowego (1 Kor 2,6; 14,20; 2 Kor 13,11; Flp 3,15; 2 Tm 3,17).

(1 Kor 2,9-11) 9 Częstkowe bowiem jest nasze poznanie i częstkowe nasze prorokowanie. 10 A kiedy nadejdzie pełnia, przeminie to, co częstkowe. 11 Gdy byłem dzieckiem, mówiłem jak dziecko, myślałem jak dziecko, rozumowałem jak dziecko. Kiedy zaś stałem się mężczyzną, zaniechałem tego, co dziecięce.

(1 Kor 14,20) Bracia, nie stawajcie się w myśleniu jak dzieci, ale w tym, co złe bądźcie jak niemowlęta. W myśleniu jednak bądźcie dojrzały.

(2 Kor 13,11) Kończąc prośbę, bracia, radujcie się, dążcie do doskonałości, pokrzepiajcie się na duchu, bądźcie jednej myśli, zachowujcie pokój, a Bóg miłości i pokoju będzie z wami.

- Doskonałość jako proces (Ga 3,3).

(Ga 3,3) Tak nierozumni jesteście? Rozpoczęliście Duchem, a teraz chcecie kończyć ciałem?

- Doskonałość w określonych dziedzinach, wypełnianie woli Bożej, miłość bliźniego i służba (Mt 5,48; Kol 4,12; Hbr 13,21).

(Kol 4,12) Pozdrawia was wasz rodak Epafras, sługa Chrystusa Jezusa, który nieustannie walczy o was w modlitwach, abyście się stali doskonali i zostali w pełni przeniknięci we wszystkim wolą Boga.

- Ostateczna doskonałość człowieka w niebie (Kol 1,22.28; Flp 3,12; 1 P 5,10).

(Kol 1,21-22) 21 A was, którzy kiedyś byliście obcymi i nieprzyjaciółmi z powodu myślenia przejawiającego się w złych czynach, 22 teraz pojednał w Jego doczesnym ciele przez śmierć, aby postawić was przed sobą jako świętych, nieskazitelnych i nienagannych,

(Kol 1,27-28) 27 Im to Bóg zechciał dać poznać, czym jest bogactwo chwały tej tajemnicy wśród pogan. Jest nią Chrystus w was, nadzieja chwały, 28 którego zwiastujemy, napominając i nauczając każdego człowieka z wszelką mądrością, aby każdego człowieka ukazać doskonałym w Chrystusie.

- Ostateczna doskonałość Kościoła jako Ciała Chrystusowego (J 17,23; Ef 4,13).

(Ef 4,13) aż wszyscy dojdziemy do jedności wiary i poznania Syna Bożego, do człowieka doskonałego, do miary dojrzałości wynikającej z pełni Chrystusa,

Nowy Testament przedstawia dwa podstawowe aspekty doskonałości:

- Doskonałość jako dar łaski, związany ze statusem nadanym człowiekowi nawróconemu ze względu na jego wiarę w Chrystusa. Od chwili nawrócenia jest on uważany za doskonałego, ponieważ zamieszkał w nim doskonały Zbawiciel, który jest jego doskonałym usprawiedliwieniem.
- Doskonałość jest wpisana w nową naturę dziecka Bożego jako zadanie. Kładąc nacisk wyłącznie na pierwszy z podanych aspektów można stracić z oczu praktyczny wymiar chrześcijaństwa. Ktoś może powiedzieć: „Wszystko, o czym była mowa, mam w Chrystusie”. Jest jednak i druga strona tej sprawy: „Czy mam to również tutaj, gdzie mieszkam?” Ale należy tu zauważyć, że podkreślając jedynie ten drugi aspekt doskonałości, można zwątpić w istnienie jakiegokolwiek doskonałości, bowiem zauważamy w sobie wiele braków.

Pojednani z Bogiem poprzez sprawiedliwość Chrystusa jesteśmy uważani przez Boga za ludzi prawych dzięki darmowemu usunięciu naszych grzechów. Jednak dalszego dzieła doskonalenia nas dokonuje Duch Święty, który w nas zamieszkuje oraz uświęca swoją mocą, uśmiercając pożądliwości starej natury i uzdalniając nas do uległości wobec Słowa Bożego. Naszym podstawowym pragnieniem staje się chęć radosnego podporządkowywania się woli Boga. Jednak mimo tego, wciąż pozostaje w nas na tyle dużo niedoskonałości, że walczymy z naszą pychą zmuszając się do pokory (Koh 7,20; 1 Krl 8,46).

Z nauczania Nowego Testamentu wynikają obydwa punkty widzenia, to znaczy: doskonałość jako dar w Chrystusie oraz doskonałość jako ciągła praca wykonywana w nas. To, co Chrystus uczynił za nas, musi być wykonywane w nas. Nowy Testament utrzymuje poprzeczkę osobistej świętości na wysokim poziomie, podkreślając jednocześnie możliwość uwolnienia z mocy grzechu. Dlatego obowiązkiem każdego chrześcijanina jest dążenie do doskonałości (Flp 3,12; Hbr 6,1).

W świetle powyższych rozważań należy zaznaczyć, że postępowanie w procesie uświęcenia często wiąże się z doświadczaniem przełomów podobnych do momentu nawrócenia. Człowiek wierzący przy pomocy różnych środków otrzymuje objawienie świętości Boga i możliwość zbliżenia się do Niego, co jest związane zarazem ze świadomością własnej nieczystości (Iz 6). Kiedy znajdzie się na rozdrożu, musi wybierać: albo pójść za Bogiem, albo się wycofa. Wyznając Bogu aktualne błędy i grzechy, doznaje oczyszczenia i przez to dokonuje ponownego poświęcenia, które – i tu trzeba mocno zaznaczyć – nie jest tożsame z jednorazowym poświęceniem dokonanym w chwili nawrócenia. Wtedy w jego sercu ponownie pojawia się pokój, radość i poczucie zwycięstwa. Ma świadomość, że Bóg potwierdził tę operację powtórnego poświęcenia.

Pokusy zewnętrzne i wewnętrzne pojawiają się nadal, stąd potrzeba czujności (Ga 6,1; 1 Kor 10,12). Ciało jest słabe, a wierzący ma wolną wolę i może ulec pokusie, ponieważ podlega próbie (Ga 5,17; Rz 7,18; Flp 3,3). Ze względu na swe częściowe poznawanie, chrześcijanin może ulegać grzechom wynikającym z niewiedzy. Mimo to, może iść naprzód na podstawie obietnicy mówiącej, że jest on w stanie oprzeć się każdej uświadomionej pokusie (Jk 4,7; 1 Kor 10,13; Rz 6,14; Ef 6,13.14). Powinien – a też w stanie – wszystko czynić na chwałę Boga i przynosić owoce sprawiedliwości (1 Kor 10,31; Kol 1,10). Dzięki łasce i mocy Ducha Świętego może chodzić w nieprzerwanej więzi z Bogiem (Ga 5,22.23; Ef 5,18; Kol 1,10.11; 1 J 1,7). Krew Baranka jest dla niego zawsze dostępna, dlatego może się nieustannie oczyszczać i być nieskalany przed Bogiem (1 J 1,7; Flp 2,15; 1 Tes 5,23).

► A teraz spójrzmy na doskonałość w aspekcie eschatologicznym.

(1 Kor 13,10)

Lecz gdy nastanie doskonałość, to, co częściowe, przeminie. (BW)

Gdy zaś przyjdzie to, co jest doskonałe, zniknie to, co jest tylko częściowe. (BT)

A kiedy nadejdzie pełnia, przeminie to, co częściowe. (PE)

Gdy nadejdzie doskonałość, minie to, co jest niepełne. (Wp)

Niedoskonałe – dosł.: to, co częściowe. W przyszłości eschatologicznej charyzmaty nie będą potrzebne. Przemina wraz z ziemską egzystencją.

Doskonałe (*to teleion*) w pełni dojrzałe, dokończzone (*telos – koniec*).

(1 Kor 2,6) Głosimy wprawdzie mądrość wśród doskonałych, ale nie mądrość tego świata ani władców tego świata, którzy przemijają.

Mądrość wśród doskonałych (*en tois teleiois*) – czyli: dojrzałych duchowo. Są to chrześcijanie, którzy głęboko wierzą, żyją zgodnie z nauką Chrystusa i są uwrażliwieni na wiedzę Bożą. Takim można głosić mądrość, ale i ona nie odpowiada kryteriom tego świata.

Paweł tu mówi o mądrości dostępnej ludziom dojrzałym, a nie niemowlętom w Chrystusie.

1 Kor 3,1-3. 1 Ale ja, bracia, nie mogłem przemawiać do was jak do ludzi Ducha, lecz jak do ludzi cielesnych, jak do dzieci w Chrystusie. 2 Mleko dałem wam do picia, nie pokarm stały. Nie byliście bowiem jeszcze zdolni go przyjąć, a nawet teraz jeszcze nie możecie, 3 ponieważ nadal jesteście ludźmi cielesnymi. Dopóki przecież zazdrość i niezgoda są między wami, czyż nie jesteście ludźmi cielesnymi i czy nie postępujecie w sposób czysto ludzki?

1 Kor 14,20. Bracia, nie stawajcie się w myśleniu jak dzieci, ale w tym, co złe bądźcie jak niemowlęta. W myśleniu jednak bądźcie dojrzały.

Flp 3,15. Na ile więc jesteście doskonali, tak myślmy. A jeśli inaczej myślicie, Bóg wam to objawi.

Ef 4,11-14. 11 To On uczynił jednych apostołami, innych prorokami, innych głosicielami Dobrej Nowiny, jeszcze innych pasterzami i nauczycielami, 12 aby uzdolnić świętych do wykonywania dzieła służby, do budowania Ciała Chrystusa, 13 aż wszyscy dojdziemy do jedności wiary i poznania Syna Bożego, do człowieka doskonałego, do miary dojrzałości wynikającej z pełni Chrystusa, 14 abyśmy już nie byli małymi dziećmi, niesionymi falami i powiewem wiatru jakiegokolwiek nauki, którą chytrze posługują się ludzie, zwodząc na manowce.

Hbr 5,11-14. 11 Wiele mamy o tym do powiedzenia, lecz trudno wam to przekazać, gdyż nie potraficie słuchać. 12 Chociaż przez ten czas powinniście być już nauczycielami, to jednak sami znowu potrzebujecie, żeby ktoś was pouczał o podstawowych zasadach nauki Bożej. Potrzebujecie mleka, a nie stałego pokarmu. 13 Każdy bowiem, kto jest karmiony mlekiem, nie pojmuje nauki sprawiedliwości, bo jest niemowlęciem. 14 Dorośli zaś przyjmują pokarm stały, gdyż przez używanie mają wyćwiczone zmysły do rozróżniania dobra i zła.

Mądrość tego świata (*tou aiōnos toutou*). Tzw. mądrość wśród doskonałych nie jest właściwością tego eonu przemijającego, lecz jest właściwością wieczności.

1 Kor 1,20 Gdzie jest mądry? Gdzie uczony? Gdzie badacz wieku tego? Czyż Bóg nie obrócił w głupstwo mądrości świata?

Którzy przemijają (*toñ katargoumenōn*).

(1 Kor 1,28 Bw) I to, co jest niskiego rodu u świata i co wzgardzone, wybrał Bóg, w ogóle to, co jest niczym, aby to, co jest czymś, unicestwić, (PE) to, co nieszlachetnie urodzone według świata i pogardzane, i to, co nie jest, wybrał Bóg, aby to, co jest, pozbawić znaczenia.

1,30 Ale wy dzięki niemu jesteście w Chrystusie Jezusie, który stał się dla nas mądrością od Boga i sprawiedliwością, i poświęceniem, i odkupieniem,

► Zakończenie

Myślę, że mamy świadomość, iż jesteśmy częsteczkami Kościoła pielgrzymującego i tryumfującego.

(1 P 1,1-9) 1 Piotr, apostoł Jezusa Chrystusa, do wybranych, przebywających w rozproszeniu w Poncie, Galacji, Kapadocji, Azji i Bitynii, 2 według planu podjętego przez Boga Ojca, w celu uświęcenia w Duchu, dla posłuszeństwa i pokropienia krwią Jezusa Chrystusa: Łaska i pokój niech będą wśród was w obfitości.

3 Błogosławiony Bóg i Ojciec naszego Pana Jezusa Chrystusa, który przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa w swoim wielkim miłosierdziu zrodził nas na nowo do żywej nadziei, 4 do dziedzictwa niezniszczalnego, nietkniętego i trwałego, zachowanego dla was w niebiosach, 5 dla was, którzy jesteście chronieni mocą Boga przez wiarę w zbawienie, gotowe objawić się w czasie ostatecznym.

6 Dlatego cieszyć się, chociaż teraz trzeba, abyście z powodu różnych doświadczeń trochę byli zasmuceni, 7 aby wystawiona na próbę wasza wiara okazała się cenniejsza od zniszczalnego złota, próbowanego w ogniu, na sławę, chwałę i cześć przy objawieniu się Jezusa Chrystusa. 8 Jego miłujecie, chociaż Go nie widzieliście. Chociaż Go teraz też nie widzicie, wierzycie i cieszyć się niewysłowioną i pełną chwały radością, 9 osiągając cel waszej wiary - zbawienie dusz.

Jesteśmy pielgrzymami tutaj – w doczesności, ale wieczność już w nas się rozwija i pewnego dnia wkroczymy w bezpośrednie obcowanie z naszym Panem.

(1 Kor 13,12) Teraz bowiem widzimy niejasno, jakby w zwierciadle, kiedyś ujrzymy twarzą w twarz. Teraz poznaję częstokroć, ale kiedyś poznam tak, jak zostałem poznany.

(2 Kor 5,1-10) 1 Wiemy przecież, że nawet jeśli nasz ziemski namiot, w którym przebywamy, zostanie zniszczony, to mamy mieszkanie od Boga, dom nie ręką uczyniony, wieczny w niebiosach. 2 Dlatego też w tym namiocie wdychamy, pragnąc wdziać na siebie nasze mieszkanie z nieba – 3 jeśli tylko zostaniemy znalezieni odziani, a nie nadzy. 4 Z tego też względu przebywając w namiocie wdychamy obciążeni, ponieważ nie chcemy zdjąć z siebie, ale wdziać na siebie, aby to, co śmiertelne, zostało wchłonięte przez życie. 5 Tym jednak, który nas do tego przygotował, jest Bóg, Ten, który dał nam Ducha jako zadatek. 6 Zawsze więc mamy ufność i wiemy, że jak długo pozostajemy w ciele, tak długo jesteśmy z daleka od Pana. 7 Dzięki wierze bowiem kroczymy, a nie dzięki widzeniu. 8 Mamy ufność i chcemy raczej opuścić nasze ciało i zamieszkać z Panem. 9 Dlatego też zabiegamy gorliwie, żeby się Jemu podobać, czy to mieszkając z Nim, czy też z daleka od Niego. 10 Wszyscy bowiem musimy stawić się przed trybunałem Chrystusa, aby każdy odebrał to, co będąc w ciele zdziałał – dobro lub zło.

W zakończeniu refleksji o zbawieniu powiedzieliśmy, że teraz i tutaj warto zaprzyjaźnić się z Jezusem, zadzierzgnąć z Nim nierozzerwalną więź, aby tam być w gronie zbawionych, w gronie tych, którzy na weselu Baranka będą Oblubienicą, a nie gośćmi.

Czy zastanawialiśmy się nad tym, że tak, jak na naszych weselach oprócz pary młodych obecna jest rodzina oraz goście, tak i na weselu Baranka może być podobnie?

Mąż i żona stają się jednym ciałem, jedną istotą. Mężczyzna odłączy się od swoich rodziców i złączy się ze swoją żoną – ustalił Stwórca. Wyraz „złączy” oznacza tu „zlepi się, skleić”. Wiadomo, że chodzi tu o całokształt: i o ducha, i o duszę, i o ciało. Stopniowo stają się jednorodni. Oczywiście, mówimy tu o małżeństwie ludzi należących do Chrystusa, którzy wytrwale realizują Boży zamiar w swoim życiu osobistym i małżeńskim.

Ma to również przełożenie na naszą relację z Jezusem. „Kto się łączy z Panem, jest z Nim jednym duchem” – powiedział ap. Paweł (1 Kor 6,17). Stąd tak ważna jest jednorodność każdego z nas z Jezusem – naszym Oblubieńcem. Jednorodność ta wytwarza się w nas w procesie zwanym uświęceniem i doskonaleniem się.

Mam nadzieję, że wielu słuchaczy może powiedzieć razem ze mną:

W Chrystusie Jezusie zostałem • usprawiedliwiony • usynowiony • odrodzony i • uświęcony.

Jezus Chrystus poprzez swoją • krew • Ducha Świętego i • Słowo Boże pomaga mi trwać w tym stanie • oddzielenia, • oczyszczając mnie • doskonaląc • i używając w swej służbie.

Nadejdzie czas, gdy ujrzę Go twarzą w twarz i wtedy spełni się to, co przed wiekami zapowiedział prorok Izajasz:

(Iz 60,19-20) Światłością w dzień nie będzie ci już słońce, a blask księżyca nie będzie ci już świecił, lecz Pan będzie twoją wieczną światłością, a twój Bóg twoją chlubą. 20 Twoje słońce już nie będzie zachodziło, a twój księżyc zniknął, gdyż Pan będzie twoją wieczną światłością i skończą się dni twojej żałoby.

a potwierdził apostoł Jan:

(Ap 21,22-23) 22 Ale świątyni w nim nie zobaczyłem, bo jego świątynią jest Pan, Bóg Wszechmogący i Baranek. 23 I miasto nie potrzebuje słońca ani księżyca, aby mu świeciły, bo oświeciła je chwała Boga, a jego lampą jest Baranek. **(Ap 22,4-5)** 4 I będą oglądali Jego oblicze, i Jego imię będą mieli na czołach. 5 I nocy już nie będzie, i nie będą już potrzebowali światła lampy i światła słońca, bo Pan, Bóg, będzie im świecił i będą królować na wieki wieków.

(1 Kor 2,6-13) Głosimy wprawdzie mądrość wśród doskonałych, ale nie mądrość tego świata ani władców tego świata, którzy przemijają. 7 Przeciwnie, głosimy mądrość Boga, pełną tajemnicy i zakrytą, którą Bóg ustanowił przed wiekami dla naszej chwały, 8 której nie poznał żaden z władców tego świata. Gdyby ją bowiem poznali, nie ukrzyżowaliby Pana chwały.

9 Ale jak jest napisane: To, czego oko nie ujrzało ani ucho nie usłyszało, ani co nie wstąpiło do serca człowieka, Bóg przygotował tym, którzy Go miłują. 10 Nam natomiast Bóg objawił to przez Ducha, ponieważ Duch bada wszystko, także głębie Boga.

9 Częstkowe bowiem jest nasze poznanie i częstkowe nasze prorokowanie. 10 A kiedy nadejdzie pełnia, przeminie to, co częstkowe. 11 Gdy byłem dzieckiem, mówiłem jak dziecko, myślałem jak dziecko, rozumowałem jak dziecko. Kiedy zaś stałem się mężczyzną, zaniechałem tego, co dziecięce.

12 Teraz bowiem widzimy niejasno, jakby w zwierciadle, kiedyś ujrzemy twarzą w twarz. Teraz poznajemy częstkowo, ale kiedyś poznam tak, jak zostałem poznany. 13 Teraz więc trwają wiara, nadzieja i miłość, te trzy. A z nich największa jest miłość.